

Разигране приче

Данас причамо о једној врло занимљивој књизи која се зове "Кога се тиче како живе приче", па стварно, кога се тиче, мене можда, ту је уз књигу и занимљив писац Дејан Алексић. А његове приче су жива бића која нас зачињавају...

У провој причи текстови су бежали, а писац никако да их стигне, па их је ноћу стављао под саксије, а његова тетка кад седне на причу, нема шансе да побегне... У другој причи била је једна промаја која је ушла у пужеву кућицу, а кућица је била усамљена јер пуж није био ту, оставио је своју кућу. Трећа прича је пуна бува и није јој се свидело да главни лик у њој, један вук има буве, јер прича жели да буде у високом друштву. Она је наредила писцу да избрише све тачке и зарезе из ње јер подсећају на буве, питам се да је писац послушао шта бисмо разумели у причи. После читања ових разиграних прича схватила сам шта нам значе тачке и зарези боље него из свих задатака. Четврта прича је о три човека, два су певала, један је зевао, мало касније прича се окренула један је певао, два су зевала. То двоје би звали оног једног да им се придружи, чак су рекли писцу да напише причу, али писац их није послушао. Пета прича говори о књизи која је била скроз, али скроз празна и била је код доктора за приче, а сада је у њој прича о дечаку који је негде изгубио меду још када је био мали, па је сада нашао слику меда. Прича о рупи је посебно занимљива јер описује рупу која мисли да су све остале рупе боље од ње, зато што је била обична безбевезна рупа ни на ничему. То је прича без темеља. У овој књизи се налази и алергична прича која је кија кад се сретне са читаоцима, она је алергична на читаоце, али не и на разгледаче.

Допале су ми се ове веселе приче, подсећају ме на моје вршњаке, на нас децу. Писац као даје хтео нас да прикаже кроз приче, јер свако дете је прича за себе.